record de l'eugenial núria terés

n finalitzar el mes d'octubre, l'Eugenial Núria Terés finí el batec del seu gran cor. Tot just encetades les Fires de Girona d'enguany, tal vegada féu una pensada i, posant punt final al patiment del seu cos, se'n va anar cap al Cel sense fer cap soroll, com si no volgués destorbar la gresca que els seus conciutadans acabaven d'engegar. A rajaploma fugiren de la meva ànima unes lletres que vaig transcriure en un paper que ha romàs dins un bell calaix fins avui que, després d'un cert temps, de ben segur la Núria Terés ja es deu conèixer folgadament els camins per on desplaçar-se amb la seva bicicleta allí a dalt del Cel.

Per cert, jo la vaig conèixer arran de la seva original bicicleta. Fa uns quatre anys, un dia de l'estiu vaig anar a visitar el meu pare, que des de fa dos anys també és al Cel, a l'Hospital de Santa Caterina de Salt. Feia calor i el sol envestia de valent contra el meu cap calb, per la qual cosa en comptes de caminar com de manera habitual ho feia igual que tothom, pel vial asfaltat que, d'una manera curvilínia mentre vas olorant els matollars de romaní, et condueix a l'entrada de l'hospital, vaig prendre la decisió d'anar-hi pel camí de terra que, més aviat, t'acosta a l'àrea psiquiàtrica; sabia que faria marrada, però en bescanvi, essent així que el camí està vorejat d'arbres, evitaria el mal de cap a causa de l'escomesa solar. Ves per on que vaig trobar una vinya en topar-me de cara amb una dona que, xino-xano, circulava amb una bicicleta acolorida d'allò més. Bon dia!, la vaig saludar. Bon dia!, em va contestar i, en observar que em vaig quedar un xic bocabadat tot contemplant les floridures de ganxet de tots els colors que guarnien aquell giny de pedals, s'aturà i, amb un somriure als llavis, em preguntà si m'agradava la seva bicicleta. Li vaig dir que en ma vida havia vist quelcom semblant. Les bicicletes i el ganxet eren dues de les seves passions, em digué amb aquella brillantor als ulls que delaten a la persona que és sincera i frueix d'un cor que vessa bondat.

Ara, passat el temps, m'adono que aquella dona trobà en aquesta vida la saviesa per viure ajuntant totes les seves passions en una sola: ajudar els més necessitats. Féu sempre el més difícil de fer. Ensenyà els nois i noies amb trastorns mentals; avui dia hi ha moltes persones que es dediquen a teoritzar de com se'ls ha d'ensenyar, ella ho va fer. Educà un munt de noies magrebines; avui dia hi ha moltes persones (polítics) que proclamen que els immigrants s'han d'integrar, ella ho va fer. Defensà amb dents i ungles el benestar del seus veïns del barri de Santa Eugènia en particular i de la ciutat de Girona en general; avui dia hi ha moltes persones (polítics) que proclamen com millorar la vida dels ciutadans, ella ho va fer. I ho va fer deixant-se el cor, tot el seu gran i bon cor.

L'Eugenial Núria Terés ha fruït d'una vida curta, però ha sabut viure la vida, essent així que va saber envoltar-se de bellesa i fer coses belles, perquè sabia que la vida no és res més que un petit interval de temps en el qual amb prou feines tenim temps a descobrir la bellesa d'una posta de sol.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/11/24/record-leugenial-nuria-teres/816113.html?utm_source=rss